

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/511/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713200270
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3713200270.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej, sudcu Mgr. Ivana Kubínyho a sudkyne JUDr. Gabriely Janákovvej v právnej veci navrhovateľky: Ing. T. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. - X. XX proti odporcovi: Mesto B. Z., IČO: XXXXXX, právne zastúpený V.. O. D., advokátom F. so sídlom T. XXXX/XX, B., o vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 27. mája 2013, č.k. 8C/2/2013-107, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa proti odporcovi domáhala zaplata peňažnej sumy s príslušenstvom, na tom skutkovom základe, že ako prenajímateľka hotela W. v B. Z. tento odporcovi ako jeho vlastníkov zhodnotila investíciou 284.901,82 Eur bez protiplnenia odporcu, ako aj preto, že pri jej násilnom vypratání ostal v hoteli jej majetok, pozostávajúci z hnutelných vecí v hodnote 309.891,79 Eur, zásob potravín a tovaru v hodnote 23.235,74 Eur, vybavenia bytu jej syna, nachádzajúceho sa v hoteli, v hodnote 16.109,01 Eur, vybavenia služobného bytu, nachádzajúceho sa v hoteli, v hodnote 7.760,74 Eur a osobných vecí navrhovateľky v hodnote 2.750,12 Eur. Celková požadovaná čiastka predstavovala sumu jednotlivých uvedených položiek. Svoje zamietavé rozhodnutie odôvodnil okresný súd premlčaním uplatneného nároku, ktorý právne kvalifikoval ako nárok na náhradu škody. Za použitia ustanovení § 100 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka stanovil začiatok plynutia premlčacej doby na 12.01.2003, kedy bolo navrhovateľke znemožnené zo strany odporcu prenajaté priestory užívať. V tento deň sa podľa okresného súdu navrhovateľka dozvedela o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, a za začiatok plynutia premlčacej doby ho, ostatne, považovala aj sama navrhovateľka. Na rozhodnutí okresného súdu by však nemenila nič ani skutočnosť, pokiaľ by bol začiatok plynutia premlčacej doby stanovený na právoplatnosť rozhodnutia súdu o zamietnutí návrhu navrhovateľky na určenie neplatnosti výpovede z nájmu (14.03.2006). Pretože návrh bol podaný až dňa 09.01.2013, dvojročná subjektívna premlčacia doba už uplynula a námietka premlčania bola odporcom vznesená dôvodne. Na tom nemohlo podľa názoru okresného súdu zmeniť nič, ani posúdenie škody ako úmyselnej, a teda premlčujúcej sa v desaťročnej objektívnej premlčacej dobe. Objektívna i subjektívna premlčacia doba pri náhrade škody síce začínajú a plynú nezávisle od seba, no na premlčanie práva je postačujúce, keď uplynie jedna z nich. V tomto prípade uplynula dvojročná subjektívna premlčacia doba, počítaná od 12.01.2003, a preto ostalo i prípadné neuplynutie desaťročnej objektívnej premlčacej doby bez významu. K úmyslu odporcu spôsobiť škodu, ani k iným skutočnostiam, tvrdným navrhovateľkou, preto okresný súd dokazovanie

nevykonával. O náhrade trov konania rozhodol okresný súd podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi priznal plnú náhradu trov konania.

Proti rozsudku okresného súdu podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka, ktorá žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, alebo zmeniť tak, že návrhu bude v celom rozsahu vyhovieť. Okresnému súdu vytýkala nesprávne právne posúdenie veci, keď v napadnutom rozhodnutí opomenul, že podľa ust. § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa vlastnícke právo nepremlčuje. Pritom jej hnutelné veci, ktoré ostali v hoteli, odporca svojim konaním odcudzil, a navrhovateľka je schopná ich vlastníctvo preukázať. Ďalej vytýkala okresnému súdu, že nemal záujem zistiť skutkový stav, nevykonával navrhované dôkazy a skutkové zistenia opieral len jednostranne o dôkazy odporcu. Za nesprávne považovala navrhovateľka aj určenie začiatku plynutia premlčacej doby na okamžik výpovede z nájmu, pretože táto výpoveď bola napadnutá na súde a rozhodnuté o nej bolo až v roku 2006.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Závery okresného súdu o premlčaní uplatneného práva považoval za správne, vychádzajúce zo správne určenej dĺžky premlčacej doby a počiatku jej plynutia. Okresný súd sa tiež vysporiadal s alternatívou iného počiatku premlčacej doby, a to od okamžiku právoplatnosti rozhodnutia o zamietnutí návrhu na určenie neplatnosti výpovede z nájmu, a aj tu správne uzavrel, že premlčacia doba už uplynula. Rovnako dokazovanie, vykonané okresným súdom, považoval odporca za dostatočné pre rozhodnutie vo veci, ktoré okresný súd prijal. Ani v prípade vykonania ďalších navrhovaných dôkazov by však podľa odporcu nebol nárok navrhovateľky preukázaný.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. v medziach odvolania a zistil, že je potrebné rozsudok okresného súdu potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Navrhovateľka uplatňuje v prvom rade odvolací dôvod podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Toto pochybenie je mylná aplikácia (a výklad) právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť. Navrhovateľka takéto pochybenie okresného súdu vidí v tom, že okresný súd nebral do úvahy, že vlastnícke právo sa podľa Občianskeho zákonníka nepremlčuje.

Poukaz navrhovateľky na nepremlčateľnosť vlastníckeho práva je síce správny (ust. § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka), no jeho aplikácia v danom prípade neprichádza do úvahy, pretože predmetom návrhu a súdneho konania nebolo právo vlastnícke, ale nároky, vznikajúce z jeho porušenia. To je potrebné striktno odlišovať. Obsahom vlastníckeho práva je s vecou disponovať, vec držať, vec užívať a brať jej úžitky. Pokiaľ smeruje návrh na začatie konania k ochrane niektorej, či viacerých uvedených zložiek vlastníckeho práva, bude predmetom konania ochrana vlastníckeho práva, a námietka premlčania tu nebude dôvodná práve pre jeho nepremlčateľnosť. Typicky sa bude jednať o situácie, kedy bude vlastník obmedzený pri výkone niektorej, či viacerých zložiek vlastníckeho práva, a žalobou sa bude domáhať nápravy tohto stavu tak, aby sa odporca obmedzovania zdržal, a vlastníčkovi tak umožnil plný výkon vlastníckeho práva. Pri nároku na náhradu škody, ktorý uplatnila i navrhovateľka, sa však o takúto ochranu vlastníckeho práva nejedná. Škoda predstavuje úbytok v majetkovej sfére poškodeného, ku ktorému môže dôjsť aj pri porušení vlastníckeho práva. Nárok na jej náhradu však nie ochranou samotného vlastníckeho práva, ale reparáciou ujmy z jeho porušenia. Nie je vecnoprávnym nárokom, vyplývajúcim priamo z vlastníckeho práva, ale nárokom obligačným, vyplývajúcim z porušenia vlastníckeho práva. Nárok na náhradu škody je nárokom samostatným a nezávislým od vlastníctva, preto sa naň nepremlčateľnosť vlastníckeho práva nevzťahuje. Vymedzenie povahy nároku, uplatneného žalobou, je plne v dispozícii navrhovateľa, a je dané samotným obsahom žaloby. V danom prípade niet pochybností o tom, že pokiaľ navrhovateľka žiadala vyplatiť hodnotu svojich vecí, ktoré jej ostali na prenajatnej nehnuteľnosti, neuplatnila vlastnícke právo k týmto veciam, ale nárok, ktorý jej mal vzniknúť tým, že o tieto veci prišla. Jednoznačne teda nárok škodový, ktorý sa premlčuje, tak, ako správne predpokladal okresný súd. I keď predmetom žaloby nebola iba hodnota hnutelných vecí, ktoré mala

navrhovateľka ako svoje zanechať na nehnuteľnosti odporcu, platí vyššie uvedený záver rovnako aj na uplatnený nárok na vrátenie investície navrhovateľky do hotela odporcu, ktorý rovnako nemá povahu nároku z vlastníckeho práva. Čo sa týka posúdenia začiatku plynutia premlčacej doby, ani tu okresný súd nepochybil, keď zaň považoval deň 12.01.2003. Tento deň totiž navrhovateľka uvádza v žalobe ako deň násilného vypratania a núteného ponechania svojich huteľných vecí a vykonaných investícií v hoteli. Pokiaľ teda malo dôjsť k násilnému vyprataniu navrhovateľky, je zrejmé, že pri vypratani bola prítomná a dozvedela sa o škode, ktorá týmto mala vzniknúť, ako aj o tom, kto za ňu zodpovedá. K nesprávnemu právnemu posúdeniu otázok premlčania, vytýkanému v odvolaní, preto vzhľadom na uvedené nedošlo, a tento odvolací dôvod naplnený nebol.

Rovnako napadnutým rozhodnutím nedošlo k neúplnému zisteniu skutkového stavu v dôsledku nevykonania navrhovaných dôkazov, čo navrhovateľka uvádza v odvolaní a je samostatným odvolacím dôvodom podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. Pre účely posúdenia premlčania uplatneného nároku bolo dokazovanie vykonané okresným súdom dostatočne. Jediným podstatným skutkovým zistením v tomto smere bolo, kedy sa navrhovateľka dozvedela o škode a kto za ňu zodpovedá, pričom toto bolo možné dostatočne zistiť už zo samotného obsahu návrhu. Keďže bola námietka premlčania vyhodnotená správne ako dôvodná, nebolo potrebné zisťovať ďalšie rozhodujúce skutočnosti na to, aby bolo možné vo veci rozhodnúť.

Keďže okresný súd nepochybil pri právnom posúdení otázok premlčania a pre zistenie rozhodujúcich skutočností zistil skutkový stav úplne, i keď nevykonal všetky navrhované dôkazy, krajský súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Odporcom požadovanú náhradu trov odvolacieho konania krajský súd napriek jeho úspechu v odvolacom konaní odporcovi nepriznal, pretože odporca trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní nevyčísľil v odvolaní, a ani do troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku krajského súdu, a iné trovy odvolacieho konania odporcu zo spisu nevyplývajú (ust. § 151 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.